

El a mers până la cruce. Tu până unde vrei să mergi?

El a mers până la cruce. Tu până unde vrei să mergi?

Avem din ce în ce mai multe dificultăți în a merge pentru Domnul. Nu are importanță unde. La adunare, într-o vizită, la studiu, la o conferință, la metrou cu pliante, la spital, la colinde. Ne este greu să mergem. Suntem ocupați, obosiți lipsiți de energie, de motivație. Nu mai sunt resurse pentru lucrurile spirituale. Pur și simplu rezervorul este gol, și nu mai avem nicio dorință. Nici măcar dorința de a merge la "stație" ca să facem un plin. Culmea este că plinul e gratis. Nu te costă nimic. Doar să mergi. Prea departe, prea devreme, prea lung programul, prea plictisitor vorbitorul, prea lungi rugăciunile. Pur și simplu prea de tot!

Acum aș pune și eu o întrebare. El până unde a mers? Până unde a mers El pentru tine? Adică Hristos. Despre El este vorba, poate nu ți-ai dat seama. Nu ai pus niciodată problema în felul acesta, nu-i așa? Nici măcar nu ți-a trecut prin minte că așa ar trebui să gândim. Să fim motivați.

Păi hai să vedem. Chiar așa, până unde a mers?

Prima oară, dacă-ți mai aduci aminte, a mers până la iesle. În han nu a fost loc pentru El și a trebuit să meargă undeva unde să poată dormi la adăpost. Până la iesle. Știi ce este o iesle, nu? Un obiect unde se pune fânul ca să poată mânca animalele. Un obiect care să găsește în grajd. Un loc special construit pentru animale, nu pentru oameni. Oamenii stau în casă.

A mers apoi la templu și a adus, așa cum cerea legea pentru fiecare întâi născut, o pereche de porumbei. Atât aveau părinții lui. Aveau ceva, nu mult, dar au dorit ca puținel lor să fie în ascultare de Cuvânt.

A urmat apoi o pauză lungă, de la 12 la 30 de ani. Probabil a fost vremea în care a mers în fiecare zi în atelierul de tâmplărie al tatălui său, ca să construiască și să repare. Oare cum era mobila ieșită din mâna Lui?

Apoi de la 30 de ani, a mers prin satele Galileii, Iudeii și Samariei. În Samaria nu mergea nimeni, ca să nu se întineze și să păstreze religia națională neatinsă de vreun samaritean. Nici azi nu merge nimeni în „Samaria”. Miroase. E praf. Nu au apă. Niște păcătoși.

După trei ani de slujire neobosită, în care a făcut atât de mult bine încât lumea n-ar putea cuprinde înregistrările faptelor Sale, a mers în grădina Ghetsimani, ca să se roage, să plângă să lupte pentru mine. Și pentru tine. A mers cu prietenii Lui dar ei erau prea obosiți să meargă în aceea luptă sufletească, a rugăciunii. Mult prea obosiți. A mers și a luptat singur.

Apoi trădat de unul pe care l-a iubit și l-a slujit a mers la judecată. Nu pentru ce a făcut ci pentru cine era. Ai mai auzit așa ceva? Pentru identitatea Lui. A mers la Ana, la Caiafa, la Irod, și la urmă a mers la Pilat.

Pentru un scurt timp a mers în pretoriu, sala de judecată. Acolo a fost biciuit fără milă, lovit peste cap, scuipat și insultat. Era să uit. Pe cap i-a fost apăsată o cunună de spini. Tot în batjocură.

De acolo a mers la Golgota, un cimitir. La cruce, la răstignire. I-au fost bătute cuie și în mâini și în picioare. A fost ridicat între cer și pământ.

Apoi ultimul loc în care a mers a fost în sala de judecată a lui Dumnezeu. A stat acolo 3 ore. Înainte să intre în această sală a luat ceva cu el. De fapt asupra Lui. Păcatele mele. Pe toate. Urâte, murdare, grele. Și pe ale tale. A ieșit de acolo spunând ultimul Lui cuvânt de pe cruce: S-a sfârșit! Adică totul a fost plătit!

Data viitoare când vei fi prea obosit să mergi undeva pentru El, să-ți aduci aminte până unde a mers El: PÂNĂ LA CRUCE!